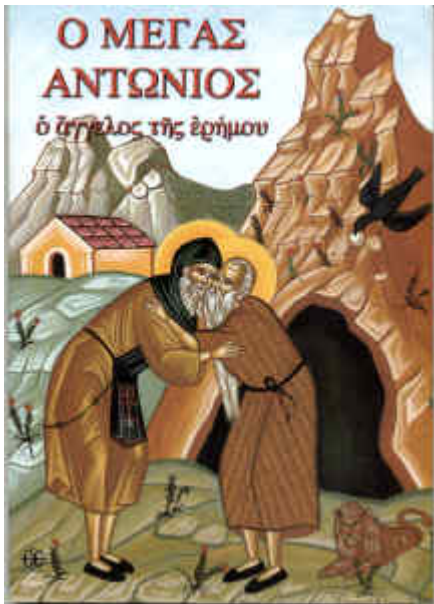

Ο Δάσκαλος, ο μπαλωματής και ο ουρανός!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Χρόνια κράτησε ο διωγμός των χριστιανών. Ποτάμια χύθηκε το τίμιο αίμα των Μαρτύρων. Κι ήρθε κάποια στιγμή που η ειδωλολατρική μανία του αυτοκράτορα κορέστηκε, αφού είχε πια τελειωθεί μαρτυρικά και ο άγιος Επίσκοπός της Αλεξάνδρειας, ο Πέτρος.

— Δεν με έκρινε άξιο ο Κύριος να μαρτυρήσω για την πίστη, δίπλα στους αδελφούς μου, σκεπτόταν ο Αντώνιος. Θα πορευτώ λοιπόν στη βαθιά έρημο για να δώσω την τελική μάχη με τον πονηρό μονολόγησε αποφασιστικά και κάτι σαν κρυμμένη υπερηφάνεια πήγε να σκιάσει της απόφασης του τούτης τη χάρη. Σαν να 'νωσε κείνη την ώρα ο ασκητής πως ξεχωρίζει ο ερημίτης από τους πολλούς σαν να ήταν η παλαιότερα της ερήμου ανώτερη μορφή χριστιανικής ζωής.

Τον πείραξε τούτος ο λογισμός, σαν αγκαθιών κάρφωμα βαθύ κι όρμησε τούτη η σκέψη να του πνίξει όλα τα λουλούδια που η μαρτυρική του προαίρεση είχε συλλέξει όλα τα χρόνια του διωγμού. Έμπειρος όμως πια αγωνιστής γρήγορα κατανόησε πως είχε πάλι να κάνει με παγίδα του αντίδικου. Γι' αυτό έπεσε σε βαθιά προσευχή.

— Κύριε, φανέρωσέ μου, αν μέσα στην πόλη με τους θορύβους της μπορεί να φτάσει ο πιστός τα μέτρα τα πνευματικά που κατακτάει στη βαθιά έρημο ο ασκητής...

Δεν είχε ακόμα αποτελειώσει τούτο το αίτημα στον Πανάγαθο και φωνή ακούστηκε να του λέει:

— Το Ευαγγέλιο είναι ένα για όλους τους ανθρώπους, Αντώνιε. Κι αν θέλεις να

βεβαιωθείς, πως αν κανείς κάνει το θέλημα του Θεού σώζεται και αγιάζεται όπου και να 'ναι, πέρασε, καθώς φεύγεις από την Αλεξάνδρεια, από το μαγαζάκι του μπαλωματή, που είναι άσημο και φτωχικό. Είναι εκεί κάτω στο τελευταίο της πόλης παραδρόμι.

— Στο μαγαζάκι του μπαλωματή, Κύριε; Και ποιός μπορεί εκεί να με βοηθήσει, να ρίξει φως στο λογισμό; απάντησε απορημένος ο Αντώνιος.

— Θα σου εξηγήσει ο μπαλωματής, ξανάκουσε την ίδια φωνή.

— Ο μπαλωματής; Τι ξέρει αυτός ο άνθρωπος από αγώνες και πειρασμούς; Τι γνώρισε ο πτωχός βιοπαλαιστής, από της πίστης τις κορυφές κι απ την αλήθεια; αναρωτήθηκε.

Αντίρρηση όμως δεν μπόρεσε να ορθώσει στη θεία υπόδειξη. Γι' αυτό μόλις ξημέρωσε πήρε το δρόμο που έβγαζε από την πόλη. Όπως του είχε υποδείξει ο Θεός, στάθηκε, καθώς συνάντησε το τελευταίο παραδρόμι, και βρήκε το μαγαζάκι του μπαλωματή.

Χαρούμενα και σεβαστικά ο απλός άνθρωπος τον υποδέχτηκε και τον ρώτησε:

— Σε τι μπορώ να σου φανώ χρήσιμος, Αββά; Αγράμματος κι άξεστος χωρικός είμαι, μα για τον ξένο, όποιος και 'ναι, ο ντόπιος χρήσιμος πάντα θα βρεθή.

— Ο Κύριος με έχει στείλει να με διδάξεις, είπε ταπεινά ο Ασκητής.

Πετάχτηκε επάνω απορημένος ο φτωχός βιοπαλαιστής.

— Εγώ; Τι μπορώ εγώ ο αγράμματος να διδάξω την αγιοσύνη σου; Δεν ξέρω να 'χω κάνει στη ζωή μου τίποτα το καλό και το αξιόλογο, κάτι που να μπορεί να σταθεί αφεγάδιαστο, μπροστά στα μάτια του Θεού.

— Πες μου τι κάνεις, πως περνάς την ημέρα σου; Ξέρει ο Θεός, με άλλο μέτρο Εκείνος ζυγίζει και κρίνει τα πράγματα, επέμενε ο Αντώνιος.

— Εγώ, Αββά, ποτέ δεν έκανα ποτέ τίποτα το καλό, μονάχα που αγωνίζομαι σύμφωνα με τις άγιες εντολές του Ευαγγελίου. Κι ακόμα προσπαθώ ποτέ να μην ξεχνώ και να μην παραβλέπω τις ελλείψεις και την πνευματική ακαρπία μου. Καθώς λοιπόν δουλεύω ολημερίς σκέπτομαι και λέω στον εαυτό μου: Ταλαίπωρε άνθρωπε, όλοι θα σωθούν και μόνο εσύ άκαρπος μένεις. Εξαιτίας της αμαρτίας σου, το Άγιο Πρόσωπο Του ποτέ δεν θα αξιωθείς να δεις.

— Σ' ευχαριστώ Κύριε, είπε υψώνοντας τα δακρυσμένα μάτια του προς τον ουρανό ο Ασκητής. Κι ενώ ο μπαλωματής στεκόταν απορημένος για τούτο το φέρσιμο, ο Ασκητής τον αγκαλιάσε στοργικά και τον αποχαιρέτησε λέγοντας:

— Σ' ευχαριστώ και σένα, άγιε άνθρωπε. Σ' ευχαριστώ, γιατί με δίδαξες πως τόσο εύκολα, μονάχα με τον ταπεινό λογισμό, μπορεί ο καθένας να ζει στη Χάρη του Παραδείσου.

Κι ενώ ο φτωχός μπαλωματής συνέχιζε να κοιτάζει αμήχανα, χωρίς τίποτα απ' όλα αυτά να καταλαβαίνει, ο Αντώνιος πήρε το ραβδί κι ωφελημένος τράβηξε το μονοπάτι που οδηγούσε στη βαθιά έρημο.

Βάδιζε με μόνη συντροφιά του ραβδιού του το χτύπημα. Βάδιζε κι η προσευχή του καυτή σαν της έρημης γης τη λάβα υψωνόταν ολόγεια στον ουρανό.

Πορευόταν ολημερίς και προσευχητικά αναλογιζόταν το μάθημα που είχε πάρει εκείνη την ημέρα από το φτωχό μπαλωματή.

— Η ταπεινοφροσύνη! Αυτό λοιπόν είναι το γρήγορο στρατί για του Παράδεισου την πόρτα, έλεγε με το λογισμό. Η ταπεινοφροσύνη είναι η στολή που ντύθηκε ο Θεός κι ήρθε στη γη σαν άνθρωπος, μονολογούσε ο Αντώνιος κι αγωνιζόταν να συλλάβει το μεγαλείο τούτης της άγιας αρετής.

Βάδιζε, προσευχόταν και στο νου του έφερνε όσα τον είχε διδάξει ο Θεός, ώσπου έξαφνα μπροστά του αντίκρισε ριγμένο καταγής πλήθος αναρίθμητο από πρωτόγνωρες παγίδες. Παγίδες κάθε είδους, επινοήσεις φοβερές, πανούργου νου πρωτότυπα εφευρήματα.

— Θεέ μου, αναφώνησε κι έστρεψε τρομαγμένο το βλέμμα και τη ψυχή του στον ουρανό. Ποιός θα μπορούσε, Κύριε, να ξεφύγει ποτέ, από τέτοια εφευρήματα και πανουργίες;

Η ταπεινοφροσύνη, Αντώνιε. Αυτή μπορεί με μιας όλες αυτές να τις διαλύσει, ακούστηκε πάλι η γλυκιά, η γνώριμη φωνή βαθιά μέσ' την καρδιά του. Κι ήταν αυτή η απάντηση που έχυσε μέσα του φως και που του 'δώσε κουράγιο για τις καινούργιες μάχες, που έμελλε βαθιά στην έρημο να δώσει, με του ανθρώπου τον προαιώνιο εχθρό.

Από το βιβλίο

«Ο Μέγας Αντώνιος, ο άγγελος της ερήμου»

Εκδ. «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ»

Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου Καρέα

πηγή: Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννη Προδρόμου Καρέα

<http://evaggelistmostheotokou.imkby.com/?p=9568#more-9568>

Πηγή: hristospanagia.gr